

Фабіан Ленк

Газ го гупка
Змијска клопка

TOP SPEED

Die Falle in der Schlangenkurve

© 2015 Coppenrath Verlag GmbH & Co. KG,

Hafenweg 30, 48155 Münster

Alle Rechte vorbehalten, auch auszugsweise

Umschlaggestaltung: Zapf

Illustrationen: Zapf

Satz: Satzkiste GmbH

ГАЗ ДО ДУПКА

Змиїска клонка

© Издателство „Фюм“, 2017

Превод Мила Петрова

Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-189-1

Фабиан Ленк

ГАЗ ДО ДУПКА

Змийска клопка

Книга 1

Илюстрации Цанф

Издателство „Фюм“

Двубой между приятели

Стегни се, сега идва трудната част, каза си Мик.

Единайсетгодишният младеж стремително летеше към „Фунията“ – едно подмолно стеснение на пистата.

Да вдигне крак от газта ли? За нищо на света! Преследвачът му само това и чакаше. Щеше да се възползва от всеки негов момент на слабост.

Също като Мик, и Ян бе част от отбор „Фъркотевиците“. Двамата бяха приятели. Но и съперници, поне в този момент.

Мик подкара с пълна скорост смарагдово-зеления си карт със златни ивици първо през „Фунията“, а след това и през спотайващия се зад нея плавен завой наляво. Следваше къса

права отсечка. Кракът на момчето натисна педала на газта до ламарината.

Газ, още газ, газ до дупка! Мик направо извади гушата на двигателя си. Сигурно вече караше с около 100 километра в час! Страшна работа! Насрещният вятър брулеше каската му.

Но внимание! Веднага идваше първият зигзаговиден завой, който на галено наричаха „Змията“. А зад Мик все така беше Ян, който само дебнеше приятелят му да допусне грешка и вече изгаряше от желание да му види сметката.

Ян направо се изяждаше от яд, че Мик почти винаги го изпреварваше.

А вероятно ставаше така, защото Мик, кажи-речи, бе отраснал на пистата за картинг. Освен това все пак може би имаше малко повече талант от Ян. Неслучайно някои наричаха Мик „Бързака“.

„Змията“! Мик се съсредоточи.

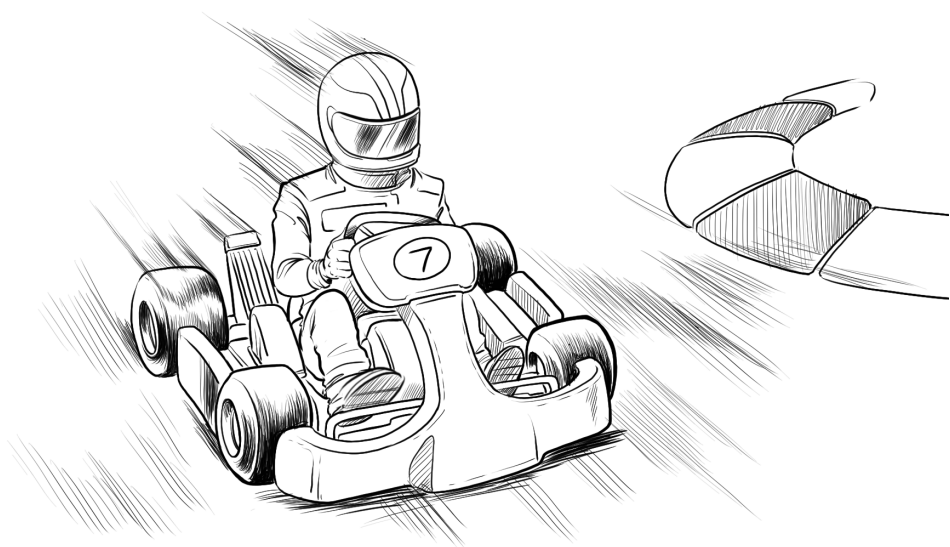
Взemi завоя под права линия, прозвуча в главата му гласът на баща му.

Всъщност Мик никак не обичаше да слуша

възрастните. Още по-малко пък преподавателите си – и вероятно затова в училище не блестеше особено. Но за баща си той най-често правеше изключение, поне когато ставаше дума за моторни спортове, защото в това баща му наистина си го биваше.

Едуард Винтер, или Ед, бе предал познанията си на синовете си – на Язон, който вече беше на 21 години и караше първия си сезон във Формула 1, и на Мик, който засега се вихреше в картинг спорта, но мечтаеше да последва примера на брат си.

Взemi завоя под права линия!

Добре, помисли си Мик. Леко натисна спи-
рачката, навлезе в „Змията“ с възможно
най-малко завъртане на волана, придвижи се
към вътрешната страна на пистата и след
това ускори и излезе от завоя, като описа
голяма дъга. От двете му страни летеше
гората. Картът залепна плътно за трасето,
а Мик не изгуби и сантиметър от преднина-
та си. Идеално!

Леле, има ли нещо по-велико от това да си
джиткаш със сликове* под открито небе в
количка-осичка?!

Чакай, стой! Да побеждаваш, беше даже
още по-велико от това, само да си джиткаш.

Мик хвърли бърз поглед назад.

Ян, който винаги носеше жълтата си
каска, беше може би на двайсетина метра
от него. Не се отказваше, ни най-малко!
Беше амбициозен, често до крайност.

Мик отново се обърна напред, защото се
задаваше десният завой на излизане от „Змия-
та“. Една малка неравност на пистата здра-

*Слик – вид гладка гума (без канали) за болид за сухо
време (Бел. прев.)

вата го разтърси. Всяка бабуна, всяка гунка се усещаше в състезателната му кола, защото картовите нямат амортизъори.

Но точно затова Мик толкова обичаше картинга. Искаше да усеща пистата с всичките ѝ грозни белези и подмолни гърбици. Иначе със същия успех би могъл да си седи на мекия диван и да гледа някое състезание по телевизията. Но това тук беше истинският мотоспорт!

Завоят наясно!

Взemi завоя под права линия!

Мик елегантно устреми карта си през извивките на пистата. Отново следваше права отсечка. Пълна газ! Мик безмилостно напъна двутактовия си двигател* и той зарева оглушително.

И ето ти отпред два охлюва – гости на

*Двутактов мотор – при първия такт газът в цилиндъра се съгъстява чрез движението на буталото нагоре, а след това – малко преди горната мъртва точка – се възпламенява от свещите. При втория такт буталото се връща обратно надолу и топлината се превръща в механична енергия. Двутактовите мотори осигуряват сравнително голяма мощност предвид мястото, което заемат, и теглото си. (Бел. прев.)

пистата, които сигурно сега правеха първи кръгчета в картовете си под наем. Единият беше с черна, а другият – с розова каска. Сериозно, розова!? Не може да бъде! Освен това двамата кретаха почти рамо до рамо.

„Хайде, дайте малко газ де! – мислено ги нахока Мик. – Това да не ви е състезание с бягане за бебета?!“

Той полетя към тях, остави се да го засмуче въздушната струя на онзи с розовата каска, след това се отскубна, изравни се с карта му и профуча между двамата.

Да!

Ян също задмина двамата любители.

Вляво от Мик изникнаха малката будка и трибуната, където по време на състезанията през уикендите се тълпяха зрителите. Днес там имаше съвсем малко хора, защото беше четвъртък. Зрителите, повечето от тях майки и бащи на шепата любители по пистата, наблюдаваха тренировките. Със сигурност не им бе убягнал оспорваният двубой между Мик и Ян.

А те двамата се подготвяха за първото

си голямо състезание, което щеше да е на тази писта идната неделя. Щяха да се съревновават в клас „Бамбини-газели“* в шампионата на Германската федерация по картинг, който щеше да се проведе в пет кръга през следващите уикенди.

Мик непременно искаше да спечели състезанието. Това тук беше домът му, дневната му стая, неговата си писта. Познаваше всеки завой, всяка пукнатина в бетона и всяка проклета дупка. Искаше тази победа! Затова днес трябваше да постигне възможно най-добро време за обиколка.

Вдигна крак от газта и много премерено натисна спирачката. Игваше щекотливата „Вълна“, една доста сложна комбинация от два леви и един десен завой. Малките гуми запилиха по асфалта. Мик целият се разтресе.

*Клас „Бамбини-газели“ – началният клас в шампионата на Германската федерация по картинг спорт. Важи за деца на възраст между 8 и 14 години. Най-малките (до 10 години) се състезават с 600-кубикови двутактови мотори с въздушно охлаждане, а тези над 10-годишна възраст – с по-мощни 600-кубикови двутактови мотори с водно охлаждане. И в двата класа ограничението на скоростта е 100 км/ч. (Бел. прев.)

Но във втория завой наляво взе, че прека-
ли. Задницата поднесе и Мик вече се притес-
няваше, че ще се обърне напреки на писта-
та! Врътна волана в обратната посока, от-
клони се от идеалната линия и картът се
засили към външната страна на пистата.
Бордюрът* полетя към него с бясна ско-
рост.

Само не прави глупости, скастри се наум
Мик. Мисли за времето си!

За миг забуксува върху бордюра. Ян вече
дишаше във врата му. Даже понечи да го
задмине отгясно.

Но Бързака не посрами прякора си. Буквал-
но в последната секунда успя да влезе в завоя,
прибра се навътре, притисна Ян и запази, ма-
кар и малка преднина пред съотборника си.
Със свистящи гуми засили карта към завоя.

Зад „Вълната“ пистата продължаваше на-
дясно към кошмарния „Клюн“, който отведе
Мик и съперника му към един по-дълъг прав
участък покрай лагера на пилотите и към пин-

*Бордюр – плоското каменно ограждение на пистата,
което най-често се поставя на завоите (Бел. прев.)

га. Следваха пистлейнът и халето със сервиза и картовете под наем. До него беше къщата на семейство Винтер.

Най-накрая дойде старт-финалната права с малката бяла дървена барачка, на която се кипреше табела „Контролна кула“*. Тук наред с няколко зяпачи бяха и другите двама членове на отбор „Фъркотевиците“ с хронометрите си. Бенджамин, когото заради ръста му всички наричаха Биг Бен, и Лара, братовчедката на Мик, която, както винаги, беше с монса си Мортимер.

Мик и Ян прелетяха плътно един след друг през бялата линия и под пешеходния мост, който минаваше над пистата. След това започнаха ново кръгче, по време на което задминаха още три „охлюва“.

Мик и Ян обаче не довършиха обиколката си,

*Контролна кула – сграда, от която се следи протичането на състезанието (Бел. прев.)

а вместо това отбиха към пилейна и паркираха картовете си в гаража. За днес приключиха с тренировките.

Мик стана от седалката и свали синята си риза, бонето и ръкавиците.

Ян вече идваше към него. И той като Мик носеше състезателен гащеризон от огнеупорен номекс*.

– Човече, бях на косъм! – каза той. – Във „Вълната“ почти щях да те замина.

– Само почти. Но не го мисли – опита се да успокои приятеля си Мик. – Следващия път може пък ти да си пръв.

– Да, може – промърмори Ян, но не прозвуча твърде убедено.

В този момент се появиха Биг Бен и Лара с кучето си.

Пълното име на мопса беше Мортимер фон Хоенлое. Той бе поне с три кила над нор-

*Номекс – изкуствена огнеупорна материя, от която се изработват гащеризони, ръкавици, бонета и бельо за състезатели в моторните спортове (Бел. прев.)

мата и имаше сладка сбръчкана физиономия. Сега Мортимер изджафка тихо и скочи върху Мик. Момчето галбовно потупа кучето по главата, а в отговор мъникът бясно замахна с опашка.

– И по-добре си се представял, Бързак – Лара критично погледна хронометъра. – Така нищо няма да направя на състезанието.

Мик изпнуфтя тихо и потърка чело:

– Знам, знам... – после заби поглед в земята.

Лара винаги говореше направо. Понякога казваше неща, с които жезваше хората, и имаше навика да анализира резултатите на Мик на пистата като същински робот. Мик знаеше, че Лара е голям фен на моторните спортове. Братовчедка му изгълтваше с кориците всичко, свързано със състезателните автомобили, много обичаше да се ровичка по тях, пък и доста разбираше от двигатели. Не можеше да се нарадва, че е част от „Фъркотевиците“. И постоянно се състезаваше с Мик, Ян и Биг Бен на компютърни игри.

Един път Мик я попита защо не вземе да

се качи на някой истински карт и да се набеснее на воля.

– Тук карат най-вече момчета и повечето са напълно откачени – отвърна Лара.

– Глупости! – възкликна Мик.

– Напротив, така е. И тези типове само чакат да се изложат. Нямам никакво желание да ставам за смях. Просто ми дай малко време. И моят час ще дойде – и тогава вече ще ви събера очите!

Биг Бен изтръгна Мик от мислите му.

– Ама и ти не се гаде лесно! – рече той на Ян и стовари тежката си ръка върху рамото му.

– Благодаря ти, но няма нужда да ме премазваш – гръпна се Ян. – Освен това малко не ми стигна да изпреваря Мик. А сега дайте да ходим да изпием по нещо. Умирам от жажда.

Всички се запътиха към барчето до главния вход.

– Ах, да ти се не знае! – възкликна изведнъж Лара.

– Какво има? – погледна я Мик.

Вместо отговор Лара посочи наляво.

Мик изнуфтя. О, не, отбор „Нитро“! Какво търсеха тук? Нали тренираха на друга писта? Тарторът им беше Тобиас Песверт, на тринайсет години. Самият той се наричаше Бесен пес. Прочут бе с агресивния си стил на каране. Много обичаше да изтиква другите състезатели от пистата. А ето, че сега беше тук с хората си. Това намирисваше на неприятности...

